

Un spectacol voios,
deschis improviză-
ției

Sfârșit de stagiune
la Studioul de teatru

PĂLĂRIA FLORENTINĂ

de Eugène Labiche

Prislea teatrelor bucureștene își încheie stagiunea cu o piruetă și un zîmbet: Pălăria florentină. I se poate ierta aparenta ușurătate.

Din mai multe motive, din mai toate motivele, Studioului IATC i se cuvin laude pentru această stagiune (și an de studiu) pe care de la un cap la altul am urmărit-o cu mare interes.

N-are prea mare însemnătate că își încheie programul anual cu o glumă. Ceea ce fac elevii lui Octavian Cotescu și Ovidiu Schumaecher cu acest vodevil fără pretenții mari e ca un tur de pistă în trap mărunț după o cursă lungă în galop întins. Îmi place să presupun că alegerea piesei a fost dictată nu numai de necesități de studiu, ci și de înțelegerea faptului că actorii pe

Data premierei : 18 mai 1975.

Regia : Conf. OCTAVIAN COTESCU și conf. RADU PALADE. Asist. OVIDIU SCHUMACHER. Scenografia : TRAIAN NIȚESCU.

Distribuția : HORATIU MĂLĂELE (Fadinard) ; ROSINA CAMBOS (Virginie, Clotilde) ; RADU VAIDA (Felix) ; ILEANA IURCIUC (Hélène) ; CĂTĂLINA POPESCU (Anais) ; ROMEO POP (Achille) ; MARIA PLOAIE (Raroana) ; DAN CONDURACIIE (Nonancourt) ; MARIA DUMITRAȘCU (Claire) ; LIVIU MANOLIU (Vézinet) ; GHEORGHE RADU (Beauperthuis) ; CRISTIAN IOAN (Émile) ; GHEORGHE DĂNILĂ (Bobin).

care-i aplaudăm scara au diminețile pline cu grijele examenelor de sfârșit de an, și cu ale celui mai greu examen, de stat.

Tocmai de aceea, Pălăria florentină pare să nu-și fi propus sarcini mai dificile, ambiții prea înalte, mărginindu-se să fie un spectacol voios, zglobiu, plin de bunăvoie și deschis improvizăției. Dar, așa stînd lucrurile, nu înseamnă că interpreții nu au luat gluma în serios. E, desigur, vorba de o stare generală de bucurie relaxată, de descătușare, de ușurare, e un climat de destindere, însă nu de superficialitate și neseriozitate. Fiindcă

interpreții au căutat personajele, le-au dat un chip, un caracter, o structură sufletească, o anume înfățișare, și toate astea știm că se realizează cu efort, cu cheltuială de fantezie, talent și muncă. Nu pot spune că am avut surprize. Același Horațiu Mălăele, cu umorul lui simplu, sec aproape, degajat; aceeași urfică explozivă Ileana Iurciuc; la fel de grațioase, fermecătoarea Maria Ploaie, și tumultuoasa Rosina Camhos; și toți ceilalți pe care i-am văzut o stagiune — buni profesioniști, talentați și parcă ducând în spate ani de experiență, cu siguranța și degajarea lor. Ba o surpriză tot am avut: Dan Condurache, pe care încercam să-l dojenesc pentru pozele de băiat frumos, mă contrazice, realizând o compoziție de tot hazul și de bună calitate.

Nimic de adăugat despre acest spectacol. E ultimul din prima lor stagiune cu public, și asupra acestei stagiuni merită să ne oprim puțin. A fost în anii lor de studii o etapă însemnată, cea mai însemnată dintre toate etapele pregătirii lor. A fost anul în care învățămîntul s-a împletit cu practica în formula cea mai înaltă, cea mai roditoare, în care practica devine producție și nu doar experiență de laborator.

Această idee deosebit de prețioasă care guvernează învățămîntul nostru superior își găsește expresia în activitatea Studioului de teatru — I.A.T.C.

Faptul că Studioul de teatru este organizat după principiile și legile unei instituții de sine stătătoare favorizează în cel mai înalt grad buna pregătire a studenților, formarea lor profesională dar și civică. Nu e o vorbă în vînt, Programul repertorial al Studioului s-a elaborat după criterii care împletesc necesitățile de studiu cu exigențele generale ale repertoriului teatral. Acest fapt a pus mai direct, mai deschis decît în alți ani, problema răspunderii politice și sociale pe care o poartă activitatea studenților-actori.

Dezvoltînd o tradiție a I.A.T.C., Studioul de teatru a înfățișat public spectacolele sale, într-o formă care înseamnă nu numai susținerea examenului de absolvire, ci și producție artistică propriu-zisă. Așa se face că învățămîntul artistic din ultimul an are destinația precisă, înscrisă în planul de activitate al Studioului, ca producție artistică în înțelesul pe care-l capătă producția artistică a oricărui teatru din țara noastră: cu un plan de repertoriu, cu o egalare a spectacolelor pe durata unei stagiuni, cu o programare vizînd atît activitatea la sediu cît și în deplasare, în sfîrșit, cu obligații financiare ferme.

Știm cu toții cîte prejudecii a adus pregătirii profesionale a tinerelor cadre artistice absența legăturii directe cu viața culturală, absența practicii efectuată deschis, în contact direct cu publicul, cu oamenii de teatru. Tocmai de aceea, trebuie subliniată forma organizatorică actuală a activității IATC prin Studioul de teatru.

Maria Ploaie și Romeo Pop

Sigur, nu trebuie să oitem contribuția concretă pe care au adus-o profesorii acestei promoții, Sanda Manu și Octavian Costescu, și asistenții lor, Geta Angheluță și Ovidiu Schumacher. Profesioniști talentați, practicieni ai artei lor, oameni cu experiență nemijlocită în teatru, aceștia au arătat că știu să selecteze, să pregătească, să formeze o promoție care, acum, la absolvire, se arată bine pregătită profesional, calită în contactul permanent și nemijlocit cu publicul și sudată ca o veritabilă echipă.

Cred că repertoriul pe care l-au abordat absolvenții-actori și profesorii lor, pe lângă faptul că a corespuns din punct de vedere al orientării și calității, a și oferit o bază de studiu temeinică. Diversitatea autorilor, cuprinderea tematică și stilistică, substanța densă a fiecărui rol în parte, au facilitat relevarea calităților fiecăruia din cei douăzeci și doi de actori, cîți absolvă în acest an. Despre fiecare spectacol în parte am scris la timpul potrivit. Acum, la ora bilanțului, îmi dau seama că nu toate spectacolele au fost egale, că nu toate interpretările au fost întotdeauna la înălțime, că s-ar fi găsit loc și unei tragedii, că ar fi interesat și punctul de vedere al acestei promoții asupra unei piese clasice românești, că studenții s-ar fi cuvenit să fie exersați pe registre mai întinse. Dar aceste observații nu scad valoarea de ansamblu a promoției, ele pot fi sugestii pentru viitor; și chiar rezervele formulate acum sau mai înainte nu fac decît să sublinieze mai apăsător calitatea acestei grupe de actori de care ne despărțim acum cu o umbră de tristețe și pe care îi vom regăsi nu mai departe decît miine pe scenele unde vor profesa.